

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/94/2022
Identifikačné číslo spisu:	2218204923
Dátum vydania rozhodnutia:	26.09.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Zemková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:2218204923.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne T. Ď.M., narodenej X. S. XXXX, J., G. XXX/XX, zastúpenej advokátskou kanceláriou VESTENICKÁ & BD advokátska kancelária, s. r. o., Bratislava, Ševčenkova 5, IČO: 50 217 020, proti žalovaným 1/ N. O., narodenej XX. I. XXXX, J. E., Č.. XX, 2/ E.P. O., narodenému XX. I. XXXX, J. E., Č.. XX, obaja zastúpení advokátom JUDr. Vladimírom Vágóm, Galanta, Šafárikova 431/4, Galanta, 3/ K. Ď., narodenej XX. C. XXXX, J., G.T. XXX/XX, o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, vedenom na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 20C/58/2018, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 28. júna 2021 sp. zn. 23Co/8/2021, takto

rozhodol:

Dovolanie odmieta.

Žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovaným 1/, 2/ a 3/ náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorej rozhodne prvoinštančný súd.

Odôvodnenie

Rozhodnutie súdu prvej inštancie

1. Okresný súd Dunajská Streda (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 21. augusta 2020, č. k. 20C/58/2018-190 zrušil podielové spoluvlastníctvo žalobkyne a žalovanej 3/ k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v k. ú. J. E., obec J. E., okres K. D., zapísanými na liste vlastníctva č. XX Okresného úradu Dunajská Streda ako parcela registra C parc. č. XX/X zastavaná plocha a nádvorie vo výmere 462 m², parcela registra C parc. č. XX/X zastavaná plocha a nádvorie vo výmere 138 m² a rodinný dom súp. č. XX na parcele č. XX/X. Spoluvlastnícky podiel žalobkyne o veľkosti 1/6 k celku a spoluvlastnícky podiel žalovanej 3/ o veľkosti 1/6 k celku prikázal do výlučného vlastníctva žalovanej 1/. Druhým výrokom zaviazal žalovanú 1/ zaplatiť žalobkyni sumu 14 050 eur a žalovanej 3/ sumu 14 050 eur ako náhradu za spoluvlastnícke podiely. Tretím výrokom boli žalovaní zaviazaní uhradiť žalobkyni trovy konania v plnej výške v pomere: žalovaná 1/ 1/2-cu, žalovaný 2/ 1/6-nu a žalovaná 3/ 1/6-nu.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie právne odôvodnil § 137 písm. b) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), § 136 ods. 1, § 141 ods. 1, § 142 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej len „OZ“). Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že predmetné nehnuteľnosti sa nachádzali v podielovom spoluvlastníctve štyroch osôb, pričom žalovaná 1/ vlastnila väčšinový podiel vo výške 1/3 k celku a podiel ostatných (žalobkyňa a žalovaní 2/ a 3/) bol vo veľkosti 1/6 k celku. Súd prvej inštancie poukázal na to, že reálne rozdelenie veci nebolo možné uplatniť s ohľadom na jej účelné využitie, čo v danom prípade nebolo ani sporné. Počas konania sa strany zhodli na prikázaní podielov žalobkyne a žalovanej 3/ do vlastníctva žalovanej 1/ za náhradu. Keďže tento spôsob zákon uprednostňuje pred predajom, spornou zostala len výška náhrady za prikázané podiely, keď za podiel 1/6 k celku z predloženého znaleckého posudku vyplývala suma 14 050 eur (84 300/6) a z potvrdenia realitnej kancelárie suma 10 833 eur (65 000/6). Okresný súd znalecký posudok považoval za dôveryhodnejší dôkaz ako potvrdenie, v ktorom sa navyše uvádzalo, že ide (len) o „odhad ceny.“ Nehnuteľnosti sa nachádzali v lokalite blízko K. D. (20 km), kde záujem o nehnuteľnosti dlhodobo stúpa (všeobecne známa skutočnosť), čo má vplyv i na ich cenu. Je teda pravdepodobné, že v čase rozhodovania mali aspoň takú hodnotu ako v čase vypracovania znaleckého posudku. Okresný súd ďalej konštatoval, že žalovaná 1/ nijako v konaní nepreukázala tvrdené vynaložené investície. Z predložených dokladov (stavebné povolenie, zmluva o pôžičke, výpis z vkladnej knižky) priamo nevyplývalo, že by boli všetky tieto prostriedky investované do nehnuteľností, resp. akou mierou sa na investíciách podieľala žalovaná 1/. Súd prvej inštancie bol toho názoru, že pri zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva bolo možné preukázateľne vychádzať len z ceny určenej znaleckým posudkom. S prihliadnutím na stanovisko žalovaného 2/, ktorý si želal v spoluvlastníckom vzťahu zotrvať, súd prikázal podiely žalobkyne a žalovanej 3/ do vlastníctva žalovanej 1/ za náhradu v zmysle znaleckého posudku, na ktorej vyplatenie určil lehotu 3 mesiace od právoplatnosti rozsudku, prikláňajúc sa k tvrdeniu žalobkyne, že žalovaná 1/ mala dostatok času na zabezpečenie finančných prostriedkov na vyplatenie náhrady. Súd poznamenal, že vedomosť o potrebe vyporiadania spoluvlastníctva mala žalovaná 1/ už v januári 2018, kedy sama iniciovala rokovanie za účelom úpravy vzájomných vzťahov prostredníctvom právnej zástupkyne. Súd nemohol prihliadnuť na príslub žalovanej 1/ na získanie budúceho úveru, ktorého poskytnutie je neisté, pričom navrhovaná lehota (máj 2021) sa súdu javila ako neprimerane dlhá vo vzťahu k právam spoluvlastníkov. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania súd odôvodnil § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP s ohľadom na plný úspech žalobkyne v spore. Uviedol, že skutočnosť, že podielové spoluvlastníctvo bolo vyporiadané iným spôsobom než žalobkyňa pôvodne navrhla nemožno považovať za neúspech, nakoľko žalobkyňa v konaní dosiahla rovnaký výsledok ako by dosiahla v prípade rozhodnutia podľa žaloby (vyplatenie náhrady za spoluvlastnícky podiel vo výške podľa znaleckého posudku). Okresný súd preto zaviazal žalovaných uhradiť žalobkyni trovy konania v pomere zohľadňujúcom veľkosť ich spoluvlastníckych podielov.

Rozhodnutie odvolacieho súdu

3. O odvolaní žalovanej 1/ proti II. a III. výroku a odvolaní žalovaného 2/ proti III. výroku rozhodol Krajský súd v Trnave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) rozsudkom z 28. júna 2021, sp. zn. 23Co/8/2021 a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti splatnosti náhrady za spoluvlastnícky podiel potvrdil a v napadnutej časti náhrady trov konania zmenil tak, že vo vzťahu žalobkyne a žalovanej 1/ žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a vo vzťahu žalobkyne a žalovaného 2/ žalovanému 2/ priznal právo na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie v plnom rozsahu. O trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že vo vzťahu žalobkyne a žalovanej 1/ žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania a žalovanému 2/ voči žalobkyni priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. V odôvodnení uviedol, že zo spisového materiálu bolo nesporné, že žalovaná 1/ nebola schopná uhradiť náhrady za spoluvlastnícky podiel v lehote troch mesiacov ako rozhodol súd prvej inštancie, nakoľko sama žalovaná 1/ tvrdila, že je schopná uhradiť náklady až v lehote do 31. mája 2021. Napriek tomu v tejto časti odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil, keďže v čase rozhodovania odvolacieho súdu (28. júna 2021 - poznámka Najvyššieho súdu Slovenskej republiky) bolo po uvedenom dátume a sama žalovaná 3/ (pravdepodobne žalovaná 1/ - poznámka Najvyššieho súdu Slovenskej

republiky) navrhovala v odvolaní zmeniť rozhodnutie súdu prvej inštancie do 31. mája 2021. K napadnutým výrokom o náhrade trov konania odvolací súd poznamenal, že žalobkyňa v konaní pred súdom prvej inštancie nemala plný úspech, iba čiastočný s ohľadom na výsledok zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva, aj to iba vo vzťahu k žalovanej 1/. Pokiaľ ide o žalovaného 2/, na jeho postavenie podielového spoluvlastníka nemalo konanie žiadny vplyv, preto podľa odvolacieho súdu mal voči žalobkyni plný úspech v konaní.

Dovolanie

4. Voči predmetnému rozsudku krajského súdu podala dovolanie žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“), ktorého prípustnosť aj dôvodnosť vyvodzovala z § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) CSP navrhujúc zmenu a zrušenie rozsudku krajského súdu tak, že dovolací súd žalobkyni prizná voči žalovaným nárok na náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania. Za nesprávny procesný postup odvolacieho súdu žalobkyňa považovala skutočnosť, že odvolací súd pri rozhodovaní o trovách konania a s tým súvisiace posúdenie úspechu v spore, nezohľadnil všetky relevantné skutočnosti, čo viedlo aj k nesprávnemu posúdeniu veci. Podľa názoru žalobkyne bolo v danom prípade potrebné zohľadniť správanie a konanie žalovaných aj pred podaním žaloby, kedy sa žalobkyňa viackrát snažila o mimosúdne vyporiadanie spoluvlastníckych podielov, objednala vyhotovenie znaleckého posudku za účelom ohodnotenia predmetných nehnuteľností, pričom s jeho obsahom upovedomila aj žalovaných. Navrhla, aby sa podieloví spoluvlastníci pokúsili nehnuteľnosť spoločne predat' a za týmto účelom žalobkyňa dohodla aj osobné stretnutie prostredníctvom realitnej kancelárie. Nakoniec sa žalovaná 1/ odmietla podieľať na úhrade sprostredkovateľskej provízie realitnej kancelárie, na návrh žalobkyne ohľadom úhrady tejto provízie podľa výšky spoluvlastníckeho podielu už nereagovala. Bez jej súčinnosti nehnuteľnosť nebolo možné predat' a tým zrušiť a vyporiadať spoluvlastníctvo. Žalovaná 1/ prezentovala názor, že má záujem o mimosúdne doriešenie veci, avšak svojou nečinnosťou všetky pokusy o mimosúdne vyriešenie veci zmarila. Žalobný petit navrhovaný žalobkyňou je výsledok rokovaní pred podaním žaloby, kedy sa žalovaná 1/ výslovne vyjadrila, že o odkúpenie spoluvlastníckeho podielu žalobkyne nemá záujem, sama ponúkla svoj spoluvlastnícky podiel na predaj žalobkyni a rovnako prejavila aj záujem o predaj nehnuteľnosti. V tejto súvislosti poukázala dovolateľka na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 17. októbra 2011, sp. zn. 7Cdo/129/2011, v zmysle ktorého „úspech v konaní treba chápať v závislosti od výsledku súdneho sporu, pričom pod úspechom treba rozumieť úspech v zmysle procesného výsledku. Plný úspech odporcu je stav, pri ktorom súd návrh v celom rozsahu zamietne.“ Žalobkyňa uviedla, že skutočnosť, že podielové spoluvlastníctvo bolo vyporiadane iným spôsobom než pôvodne žalobkyňa navrhovala, nemožno považovať za neúspech, nakoľko rozhodnutím súdu vo veci samej dosiahla rovnaký výsledok ako by dosiahla v prípade rozhodnutia súdu v zmysle jej žalobného petitu, a to že jej bude vyplatená náhrada za jej spoluvlastnícky podiel vo výške podľa znaleckého posudku, teda spôsob vyporiadania v danom prípade nemá žiadny vplyv na úspech žalobkyne. Podľa žalobkyne neobstojí názor odvolacieho súdu, že výsledok konania nemal mať žiadny vplyv na postavenie žalovaného 2/ ako podielového spoluvlastníka, keďže ním zostal aj naďalej. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že žalovaný 2/ s návrhom žalobkyne nesúhlasil, pričom k zamietnutiu návrhu žalobkyne nedošlo.

5. Žalobkyňa namieta aj postup odvolacieho súdu, ktorý sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu pri riešení právnej otázky ohľadom náhrady trov konania, keď pri rozhodovaní o náhrade trov konania nezohľadnil ani veľkosť spoluvlastníckych podielov. Poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. marca 2011, sp. zn. 1MCdo/7/2009, v zmysle ktorého „pokiaľ je veľkosť spoluvlastníckych podielov žalovaných na sporných nehnuteľnostiach odlišná, je potrebné, aby súd aj pri rozhodovaní o trovách konania zohľadnil tento pomer jednotlivých žalovaných na prejednávanej veci a podľa tohto pomeru ich zaviazal aj na ich náhradu.“ Žalobkyňa považuje za odklonenie sa od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu postup odvolacieho súdu, ktorý pri svojom rozhodnutí nezohľadnil rozdielnosť výšky spoluvlastníckych podielov.

6. K dovolaniu žalobkyne sa vyjadrila žalovaná 1/, ktorá nesúhlasila s tvrdeniami žalobkyne, že je potrebné zohľadniť správanie žalovaných pred podaním žaloby a navrhla dovolanie zamietnuť a priznať

právo na náhradu trov dovolacieho konania žalovaným 1/ a 2/. Žalovaná 1/ uviedla, že žalobkyňa v konaní nemala plný úspech. Spôsob, akým súd nakoniec vyporiadal podielové spoluvlastníctvo navrhla žalovaná 1/. To znamená, že žalovaná 1/ mala v konaní čiastočný úspech. Čo sa týka žalovaného 2/, jeho postavenie ohľadne spoluvlastníctva sa súdnym rozhodnutím nijako nezmenilo. Súd nielenže nevyporiadal jeho spoluvlastníctvo, ale ani ho nezrušil tak, ako to navrhovala žalobkyňa, a preto mal žalovaný 2/ v konaní plný úspech. Vo vyjadrení poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžo/215/2010 a R 54/1973, podľa ktorého pri rozhodovaní o náhrade trov konania, ak súd vyhovel návrhu a zrušil podielové spoluvlastníctvo spôsobom, ktorý bol navrhovaný, najmä ak sa odporcovia bránili alebo navrhovali, a to bezúspešne, iný spôsob vyporiadania, niet v zásade prekážok, aby súd použil ustanovenie § 142 ods. 1 OSP (teraz § 255 ods. 1 CSP) a aby navrhovateľovi priznal plnú náhradu trov konania. Iný je prípad, ak súd rozhodol o vyporiadaní inak, než bolo navrhnuté. Tu bude opodstatnené uvažovať o tom, či by nebolo vhodné použiť ustanovenie § 142 ods. 2 OSP (teraz § 255 ods. 2 CSP). Žalovaná 1/ uviedla, že sa to týka vzťahu žalobkyne a žalovanej 1/.

7. K dovolaniu žalobkyne sa vyjadrila žalovaná 3/, ktorá navrhla, aby dovolací súd dovolaniu žalobkyne v plnom rozsahu vyhovel. Uviedla, že pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania sa odvolací súd obmedzil len na to, čoho sa žalobkyňa domáhala podaným návrhom a vôbec nezohľadnil ostatné skutočnosti relevantné pre rozhodnutie súdu, úplne odignoroval neustále meniaci sa postoj žalovanej 1/. Žalobkyňa v dovolaní správne poukázala, že v danom prípade je potrebné zohľadniť správanie a konanie žalovaných pred samotným podaním žaloby. Odvolací súd neprihliadal na skutočnosť, že žalobkyňa pri formulácii žalobného petitu vychádzala z postoja žalovaných, ktorý sa postupne aj počas priebehu súdneho konania menil, pričom rozhodujúcim bolo správanie a postoj žalovaných v čase podania žaloby. Žalovaná 3/ spochybnila podobnosť skutkového stavu uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4MCdo/10/2012 z 26. júla 2012, na ktorý odkazoval krajský súd v napadnutom rozhodnutí, čoho dôsledkom bol nesprávny právny záver, že žalobkyňa nebola v spore plne úspešná. Žalovaná 3/ sa stotožnila s dovolacou námietkou voči postupu odvolacieho súdu, ktorý vo vzťahu k žalovanému 2/ posudzoval iba výsledok konania, ale nehodnotil jeho postavenie komplexne k celému súdnemu konaniu. Žalovaný 2/ nesúhlasil s predajom nehnuteľnosti, ktorý navrhovala žalobkyňa, čo by sa nepochybne dotklo jeho práv. Až počas konania, kedy žalovaná 1/ súhlasila s odkúpením podielu žalobkyne a žalovanej 3/ sa postavenie žalovaného 2/ nezmenilo. Žaloba však bola podaná dôvodne, keďže súd žalobe žalobkyne, ktorou sa domáhala zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva, vyhovel.

Posúdenie veci dovolacím súdom

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

9. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. Pokiaľ zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

10. V danom prípade z dovolania žalobkyne jednoznačne vyplýva, že napáda rozsudok odvolacieho súdu v časti výroku o náhrade trov konania, ktorým odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie vo vzťahu žalobkyne a žalovanej 1/ tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a tiež vo vzťahu žalobkyne a žalovaného 2/, ktorému priznal právo na náhradu trov konania prvoinštančného konania proti žalobkyne a rovnako dovolaním napáda výroky II. a III. o trovách odvolacieho konania, všetko podľa základe § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

11. Ustanovenie § 420 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) zakotvuje prípustnosť dovolania alternatívne buď proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, t. j. proti rozhodnutiu majúcejmu hmotnoprávny charakter, alebo proti rozhodnutiu, ktoré síce nemá charakter rozhodnutia o materii konania, t. j. nejde síce o rozhodnutie vo veci samej, ale ide o rozhodnutie, ktorým odvolací súd o danej otázke rozhodovanie končí inak ako meritórnym (hmotnoprávnym) rozhodnutím vo veci samej. Aj rozhodnutie vo veci samej (t. j. meritórne rozhodnutie) je svojou podstatou a svojimi dôsledkami rozhodnutím, ktorým sa konanie o predmete sporu končí, avšak pre účely posudzovania prípustnosti dovolania podľa § 420 CSP takéto rozhodnutie nemožno zaradiť do skupiny rozhodnutí „ktorým sa konanie končí“, pretože pre tento účel je už zaradené do skupiny rozhodnutí „vo veci samej“. Za rozhodnutie, ktorým sa konanie pred odvolacím súdom o danej otázke končí, teda možno považovať rozhodnutie, ktorým odvolací súd rozhodol o odvolaní inak ako jeho vecným prejednaním (t. j. rozhodnutie o odmietnutí odvolania alebo o zastavení odvolacieho konania), rozhodnutie odvolacieho súdu o zastavení konania z dôvodu späťvzatia žaloby po rozhodnutí prvostupňového súdu a pred rozhodnutím odvolacieho súdu (§ 370 CSP) a uznesenie, ktorým odvolací súd potvrdil alebo zmenil prvostupňové uznesenie o otázke, ktorej vyriešenie sa týmto uznesením končí, pričom spravidla pôjde o uznesenie odvolacieho súdu, ktorými rozhodol o odvolaní proti uzneseniam podľa § 357 CSP, ktoré síce možno v dovolacom konaní preskúmať z dôvodov zmätočnosti uvedených v § 420 CSP, avšak z dôvodov zásadnej právnej významnosti sú v zmysle § 421 ods. 2 CSP z prieskumu dovolacím súdom vylúčené.

12. Podľa § 357 písm. m) CSP jedným z uznesení, proti ktorému je prípustné odvolanie, a ktoré je tak v danej nimi riešenej otázke s konečnou platnosťou preskúmateľné v rámci odvolacieho konania, je aj uznesenie, ktorým prvostupňový súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania s konečnou platnosťou, takže rozhodnutie odvolacieho súdu o tomto odvolaní je v otázke nároku na náhradu trov konania rozhodnutím konečným (ktorým sa konanie v tejto otázke nároku končí, pozn.), a teda ho možno v zmysle už uvedeného považovať za rozhodnutie preskúmateľné v dovolacom konaní z dôvodov zmätočnosti ako rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. (Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 275/2018 z 15. augusta 2018, in č. 74/2018 Zbierky nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky).

13. Dovolací súd v prvom rade skúmal, či rozsudok odvolacieho súdu v napadnutej časti je rozhodnutím vo veci samej, prípadne konečným rozhodnutím, keďže iba takáto povaha rozhodnutia umožňuje dovolaciemu súdu preskúmať prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Dovolací súd dospel k záveru, že v danom prípade prípustnosť podaného dovolania podľa § 420 písm. f) CSP je daná.

14. Dovolateľka tvrdila, že k porušeniu jej práva na spravodlivý proces došlo tým, že bolo o nároku na náhradu trov konania rozhodnuté nesprávne, nakoľko jej malo byť priznané plné právo na náhradu trov konania. Vyporiadanie podielového spoluvlastníctva iným spôsobom ako navrhovala nemožno považovať za neúspech v spore, lebo rozhodnutím súdu dosiahla rovnaký výsledok ako navrhovala.

15. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením ich súdnej ochrany. Ide napríklad o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom dovolacom návrhu spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

16. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces, ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov. Ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (viď *Garcia Ruiz v. Španielsko*, *Vetrenko v. Moldavsko*, *Kraska v. Švajčiarsko*).

17. Konanie odvolacieho súdu takéto vady nevykazuje. V napadnutom rozsudku odvolací súd podrobne uviedol dôvody, pre ktoré aplikoval § 255 ods. 1 a 2 CSP a rozhodol, že vo vzťahu žalobkyne a žalovanej 1/ žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania a dôvod, pre ktorý priznal žalovanému 2/ plné právo na náhradu trov prvostupňového ako i odvolacieho konania. Dospel k záveru, že nevyporiadanie podielového spoluvlastníctva podľa žalobného návrhu dovolateľky nemožno považovať za plný úspech v konaní vo vzťahu k žalovanej 1/ a vo vzťahu k žalovanému 2/ výsledok konania nemal žiaden vplyv na jeho postavenie, preto mu priznal plný úspech v konaní voči žalobkyni. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu (bod 31 až 33 odôvodnenia) je dostatočne zrejmé, z ktorých skutočností odvolací súd vychádzal, akými úvahami sa riadil, ako ich posudzoval a aké závery zaujal k jeho právnemu posúdeniu. Odvolací súd odôvodnil svoje rozhodnutia spôsobom zodpovedajúcim zákonu. S potrebnou presvedčivosťou vysvetlil všeobecné právne úvahy, ktoré mal na zreteli pri rozhodovaní, ako aj individuálne okolnosti preskúmaného prípadu. Dovolací súd konštatuje, že dovolacia námietka žalobkyne smeruje len k nesúhlasu s právnym názorom odvolacieho súdu. Dovolací súd skúmaním procesného postupu odvolacieho súdu nezistil také pochybenia, ktoré by zakladali dôvod na iný postup ako dovolanie odmietnuť podľa § 447 písm. f) CSP.

18. Nad rámec uvedeného dovolací súd dodáva, že sa stotožňuje s právnym názorom vyjadreným v rozsudku odvolacieho súdu, že za úspech žalobcu v spore sa považuje, ak súd v plnom rozsahu vyhovel žalobnému návrhu, respektíve ak sa výrok meritórneho rozhodnutia zhoduje s navrhovaným rozhodnutím žalobcu. Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobného petitu a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. Ak strana nemá plný úspech vo veci, vždy má čiastočný úspech vo veci, t. j. každá strana je sčasti úspešná a sčasti neúspešná. Ak mala teda strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov buď pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo (pozri R 54/1973, 7Cdo/255/2021). Dovolateľka mala úspech v časti zrušenia podielového spoluvlastníctva, v časti vyporiadania sa súd prvej inštancie nestotožnil s návrhom žalobkyne a tento zmenil podľa výsledku dokazovania. Odvolací súd správne vyhodnotil, že žalobkyňa nemala v spore plný úspech a podľa svojho uváženia zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie. K dovolacej námietke dovolateľky, že pri ustálení úspechu či neúspechu v spore je potrebné vziať do úvahy aj správanie strán pred začatím konania dovolací súd nesúhlasí. Rozhodovanie o trovách konania, či už o nároku alebo o výške je limitované na správanie sa strán v rámci konania, t. j. od jeho začiatku až po jeho skončenie (§ 251 CSP). Ak by sme pristúpili na tvrdenie dovolateľky, že z hľadiska úspechu v spore je potrebné skúmať aj správanie strán sporu pred konaním, z konania o trovách konania by sa stalo samostatné konanie s potrebou dokazovania, čo je v rozpore s logikou Civilného sporového poriadku.

K prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP

19. Dovolateľka vyvodila prípustnosť dovolania aj z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri riešení

ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

20. Podľa § 421 ods. 2 CSP dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP.

21. Podľa § 357 písm. m) CSP odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania.

22. Z citovaných ustanovení vyplýva, že prípustnosť dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu o trovách konania, ktorú dovolateľka vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, je vylúčená podľa § 421 ods. 2 CSP (viď bod 27. uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky z 8. februára 2017, sp. zn. I. ÚS 56/2017, ako aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. októbra 2017, sp. zn. 3Cdo/221/2016).

23. Na základe uvedeného najvyšší súd dovolanie žalobkyne odmietol ako neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP (dovolacie dôvody § 421 ods. 1 písm. a) CSP) a podľa § 447 písm. f) CSP (dovolacie dôvody uplatnené podľa § 420 písm. f) CSP) ako nedôvodné.

24. Najvyšší súd o návrhu dovolateľky na odklad právoplatnosti dovolaním napadnutého rozsudku vzhľadom na vyššie vyjadrené dôvody už nerozhodoval (§ 444 ods. 2 CSP).

25. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

26. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.